Р Е Ш Е Н И Е
№ 43137

гр. София, 04.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 63 състав,** в публично заседание на 21.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Десислава Лазарова, като разгледа дело номер **6717** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК) във връзка с чл. 107, ал. 4 от ДОПК и чл. 4, ал. 1 – 5 от Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ).

Образувано е по жалба на М. Г. Х., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [улица], ет. 4, ап. 12, срещу Акт за установяване на задължение по декларация (АУЗД) по чл. 107, ал. 3 от ДОПК № 2932-2021-1 от 02.12.2021г., издаден от старши инспектор в отдел „Общински приходи – С./Т.“ при Дирекция „Общински приходи“ на Столична община, потвърден изцяло с Решение № СФД26-РД28-80 от 11.05.2026г. на Директора на Дирекция „Общински приходи“ при Столична община. С оспорения акт, на основание чл. 107, ал. 3 от ДОПК и въз основа на подадена декларация по чл. 54 от ЗМДТ с вх. № [ЕГН] от 09.11.2012 г., на жалбоподателката са установени публични общински задължения за данък върху превозните средства за лек автомобил марка „М.“, модел „200“, с рег. [рег.номер на МПС] , партида № 7224Т107865, за данъчните периоди 2016г., 2017г., 2018г. и 2019г., в общ размер на 572,75 евро (с левова равностойност 1 120,20 лв.), от които главница в размер на 411,10 евро (804,04 лв.) и прилежаща законова лихва за забава, изчислена към 02.12.2021г., в размер на 161,65 евро (316,16 лв.).

В депозираната жалба и в молбата-уточнение от 01.07.2026г. се поддържа, че оспореният АУЗД и потвърждаващото го решение на директора на дирекцията са незаконосъобразни, постановени при съществени нарушения на административнопроизводствените правила и материалния закон. Основният довод е, че публичните задължения за периода 2016–2019г. са изцяло погасени по давност на основание чл. 171, ал. 1 от ДОПК преди връчването на акта, като твърди, че за най-късното задължение (това за 2019г.) давностният срок е започнал да тече на 01.01.2020г. и е

изтекъл окончателно на 01.01.2025г. С допълнителни писмени молби сочи още, че извършените от нея на 28.05.2026 г. банкови плащания са били предназначени за други превозни средства съгласно подадени заявления по чл. 169, ал. 4 от ДОПК, а автоматичното им отнасяне от системата на общината към процесния АУЗД не съставлява признание на дълга. По тези съображения моли съда да отмени оспореното решение и потвърдения с него АУЗД, да обяви задълженията за погасени по давност, да задължи Столична община да ги отпише и претендира присъждане на направените разноски.
В съдебно заседание жалбоподателката М. Г. Х. се явява лично, поддържа жалбата и моли за нейното уважаване и отмяна на оспореното решение.
Ответникът – Директорът на Дирекция „Общински приходи“ при Столична община, редовно призован, се представлява в съдебно заседание от главен юрисконсулт С. В., която оспорва жалбата като неоснователна по съображенията, изложени в потвърдителното административно решение.
Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител за участие в съдебното заседание.
Съдът, след като анализира събрания по делото доказателствен материал в неговата съвкупност и обсъди доводите на страните, намира за установено от фактическа страна следното:
Въз основа на подадена от М. Г. Х. данъчна декларация по чл. 54 от ЗМДТ с вх. № [ЕГН] от 09.11.2012г. в отдел „Общински приходи – С./Т.“ при Дирекция „Общински приходи“ на Столична община е открита данъчна партида № 7224Т107865 за притежавания от нея в 1/1 идеална част лек автомобил марка „М.“, модел „200“, с рег. [рег.номер на МПС] , рама № 004363, двигател № 11194412000474, мощност 141 kW, година на производство 1997г., еко категория Евро 4, със статус „закрита декларация“ към 31.12.2019г.
Поради неплащане в законоустановените срокове на дължимия данък върху превозните средства за посочения автомобил, на 02.12.2021г. старши инспектор Б. Е. Д. в отдел „Общински приходи – С./Т.“ е издала Акт за установяване на задължение по декларация № 2932-2021-1 по реда на чл. 107, ал. 3 от ДОПК, чл. 8, ал. 5 от ДОПК и чл. 4, ал. 1 – 4 от ЗМДТ. С акта на жалбоподателката са установени задължения за данък върху превозните средства за лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС] по партида № 7224Т107865 за данъчните периоди 2016г., 2017г.., 2018г. и 2019г., както следва: за 2016г. – главница в размер на 111,02 евро (217,14 лв.) и лихва за забава от 59,19 евро (115,77 лв.); за 2017г. – главница от 111,02 евро (217,14 лв.) и лихва от 47,94 евро (93,77 лв.); за 2018г. – главница от 111,02 евро (217,14 лв.) и лихва от 36,65 евро (71,69 лв.); за 2019г. – главница в размер на 78,04 евро (152,62 лв.) и лихва от 17,86 евро (34,93 лв.), или всичко общо главница в размер на 411,10 евро (804,04 лв.) и лихва за просрочие, начислена към датата на съставяне на акта 02.12.2021 г., в размер на 161,65 евро (316,16 лв.), възлизащи общо на 572,75 евро (1 120,20 лв.).
За връчването на акта органът по приходите е предприел действия по реда на чл. 32 от ДОПК. Служители на отдела са извършили посещения на постоянния и кореспондентски адрес на лицето в [населено място], [улица], ет. 4, ап. 12, обективирани в Протокол № 36 от 06.03.2026г. и Протокол № 40 от 13.03.2026г., при които е констатирано, че входната врата на сградата е заключена и при позвъняване на ап. 12 никой не отваря. Изготвено е Уведомление с изх. № ДСЦ26-ВК66-26/2 от 18.03.2026г. и Съобщение по чл. 32 от ДОПК с изх. № ДСЦ26-ВК66-26 от 18.03.2026г., като съобщението е било поставено на таблото за обявления в сградата на приходната администрация на 19.03.2026г., публикувано е на интернет страницата на Столична община и е свалено след изтичане на 14-дневния срок на 06.04.2026г. Едновременно с това съобщението е било изпратено и по пощата с препоръчано писмо с обратна разписка.

Междувременно на 20.03.2026г. жалбоподателката е подала писмена молба с вх. № ДСЦ21-ГР94-4153/1/ за отписване по давност на публични задължения за превозни средства, по която на 22.04.2026г. ѝ е връчен Отговор изх. № ДСЦ21-ГР94-4153/2/ от 21.04.2026г. от вр.и.д. началник отдел „Общински приходи – С./Т.“, с който е уведомена, че задълженията за лек автомобил марка „М.“ с рег. [рег.номер на МПС] за периода 2016–2019г. са установени с АУЗД № 2932-2021-1 от 02.12.2021г. и давността е прекъсната.
На 24.04.2026г. М. Г. Х. е подала по административен ред чрез куриер жалба с вх. № ДСЦ21-ГР94-4153/3/ срещу АУЗД № 2932-2021-1 от 02.12.2021г. с искане за отмяна на акта и задълженията поради изтекла погасителна давност.
С Решение № СФД26-РД28-80 от 11.05.2026г. Директорът на Дирекция „Общински приходи“ при Столична община е разгледал жалбата по същество и я е отхвърлил, като е потвърдил изцяло АУЗД № 2932-2021-1 от 02.12.2021г. Решаващият орган е приел, че процесният акт е издаден от компетентен орган и че възражението за изтекла погасителна давност е неоснователно, тъй като по силата на чл. 172, ал. 2 във връзка с ал. 3 от ДОПК издаването на установителния акт на 02.12.2021 г. е прекъснало давността и оттогава е започнал да тече нов давностен срок. Решението е получено от жалбоподателката на 18.05.2026г., видно от отбелязването върху екземпляра от акта.
Жалбата до съда е депозирана директно пред Административен съд София-град на 28.05.2026 г., вх. № 18426.
По делото е приета административната преписка по издаването на акта в цялост, както са и представени и доказателства за извършени от жалбоподателката на 28.05.2026г. банкови преводи в размер на 1 389,14 евро и 117,10 евро, изпратено чрез куриер заявление по чл. 169, ал. 4 от ДОПК с товарителница № 5300767592745 от 28.05.2026г. за погасяване на задължения за други МПС, както и екранни снимки от деловодната и счетоводна система на общината за извършено служебно отнасяне на част от платените суми по партидата на процесния автомобил „М.“.
При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните изводи от правна страна:
Жалбата е процесуално допустима. Подадена е от надлежна страна – адресат на неблагоприятен индивидуален административен акт, след изчерпване на задължителния административен контрол по чл. 156, ал. 1 от ДОПК, в законоустановения 14-дневен срок по чл. 156, ал. 1 от ДОПК от получаване на потвърдителното решение на 18.05.2026г., и пред местно и предметно компетентния съд съгласно чл. 156, ал. 1 от ДОПК във връзка с чл. 4, ал. 1 от ЗМДТ.
Разгледана по същество, жалбата е изцяло неоснователна.
При извършената на основание чл. 160, ал. 2 от ДОПК цялостна служебна проверка за законосъобразност на оспорения акт съдът намира, че същият е валиден, издаден от компетентен орган, в установената форма, при спазване на административнопроизводствените правила и в пълно съответствие с материалния закон.
Съгласно чл. 4, ал. 1 от ЗМДТ установяването, обезпечаването и събирането на местните данъци се извършват от служители на общинската администрация по реда на ДОПК, които по силата на чл. 4, ал. 3 от ЗМДТ имат правата и задълженията на органи по приходите, а съгласно ал. 4 се определят със заповед на кмета на съответната община. Издателят на оспорения АУЗД – старши инспектор Б. Е. Д. в отдел „Общински приходи – С./Т.“, е оправомощена да изпълнява функциите на орган по приходите със Заповед № СОА20-РД09-1362 от 14.02.2020г. на Кмета на Столична община, определяща служителите на длъжност „старши инспектор“ в дирекцията за органи по приходите в производствата по ЗМДТ и ДОПК. Качеството ѝ на служител на посочената длъжност към датата на издаване на акта се установява безспорно от приетия по делото Трудов договор № СОА21-РД15-9318 от 29.07.2021г. Потвърдителното Решение № СФД26-РД28-80 от

11.05.2026г. също е издадено от материално и териториално компетентен решаващ орган по смисъла на чл. 4, ал. 5 от ЗМДТ във връзка с чл. 152, ал. 2 от ДОПК – В. Н. в качеството ѝ на директор на Дирекция „Общински приходи“ при Столична община, преназначена на длъжността със Заповед № СОА26-РД15-2546 от 30.01.2026г. на кмета на Столична община. С оглед на това оспорените актове не страдат от пороци, водещи до тяхната нищожност.
Актът за установяване на задължение по декларация е издаден в предвидената от закона писмена форма, съдържа изискуемите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК във връзка с § 2 от ДР на ДОПК, включително индивидуализация на задълженото лице, описание на облагаемия обект, посочване на правните и фактически основания за издаването му, размера на задълженията по години и видове (главница и лихва), както и срок и ред за обжалване. Не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила при издаването му.
Възраженията на жалбоподателката относно нередовност на процедурата по съобщаване на АУЗД по реда на чл. 32 от ДОПК през март – април 2026г. не се отразяват на материалната законосъобразност на акта. Съгласно утвърдената съдебна практика на ВАС уведомяването на адресата за издадения акт е действие, което стои извън производството по неговото постановяване, и има значение единствено за поставяне началото на срока за неговото оспорване и за влизането му в сила. След като административната и съдебната жалби на оспорващата са приети за разглеждане по същество като подадени в срок, правото ѝ на защита е реализирано в пълен обем и евентуални нередовности при връчването не съставляват порок, опорочаващ съдържанието на самото властническо волеизявление. Неоснователно е и твърдението за нарушаване на принципа на безпристрастност по чл. 10, ал. 2 и чл. 33 от АПК, тъй като административното решение е постановено еднолично от компетентния горестоящ административен орган, а подготвителните и деловодни действия на служителите от териториалния отдел не съставляват участие в решаването на спора.
По съществото на спора съдът намира за напълно неоснователно основното възражение на жалбоподателката за погасяване на публичните задължения по давност.
Съгласно чл. 171, ал. 1 от ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Данъкът върху превозните средства съгласно чл. 60, ал. 1 от ЗМДТ се заплаща на две равни вноски в рамките на текущата календарна година, за която се дължи. Следователно давностните срокове за процесните задължения са започнали да текат, както следва: за задължението за 2016г. – на 01.01.2017г. (с падеж на изтичане 31.12.2021г.); за задължението за 2017г. – на 01.01.2018г. (с падеж на изтичане 31.12.2022г.); за задължението за 2018г. – на 01.01.2019г. (с падеж на изтичане 31.12.2023г.); а за задължението за 2019г. – на 01.01.2020г. (с падеж на изтичане 31.12.2024г.).
По силата на чл. 172, ал. 2, изр. първо, предл. първо от ДОПК давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане. Актът по чл. 107, ал. 3 от ДОПК по своята правна същност представлява индивидуален административен акт за установяване на публично вземане, с който публичният взискател се снабдява с изпълнително основание по смисъла на чл. 209, ал. 2, т. 3 от ДОПК, и попада пряко в приложното поле на чл. 172, ал. 2 от ДОПК. Законодателят изрично и недвусмислено е въздигнал като юридически факт, прекъсващ давността, самото издаване на акта, а не неговото връчване или влизане в сила. Към датата на издаване на оспорения АУЗД № 2932-2021-1 – 02.12.2021г., предвиденият в чл. 171, ал. 1 от ДОПК 5-годишен давностен срок не е бил изтекъл за нито едно от процесните задължения (включително за задължението за 2016г., чийто срок е изтичал в края на 2021г.). С издаването на акта на 02.12.2021г. давността за всички задължения е била надлежно прекъсната на основание чл. 172,

ал. 2 от ДОПК, като по силата на чл. 172, ал. 3 от ДОПК от тази дата е започнал да тече нов 5-годишен давностен срок.
Преди изтичането на новозапочналия 5-годишен давностен срок, с подаването на жалбата по административен ред на 24.04.2026г. и последвалото съдебно оспорване на 28.05.2026г., давността е спряла да тече на основание чл. 172, ал. 1, т. 4 от ДОПК за времето на съдебното производство. Към датата на приключване на устните състезания по делото не е изтекла и 10-годишната абсолютна погасителна давност по чл. 171, ал. 2 от ДОПК за нито един от процесните периоди (за най-старото задължение от 2016г. абсолютната давност изтича на 01.01.2027г.). Поради това задълженията не са погасени по давност.
Представените доказателства за последващи плащания, извършени от жалбоподателката на 28.05.2026г., и наведените твърдения за неправилно софтуерно преразпределяне на суми по партидата на лекия автомобил „М.“ в противоречие с подадени заявления по чл. 169, ал. 4 от ДОПК, не променят извода за материална законосъобразност на АУЗД. Съгласно чл. 142, ал. 1 от АПК във връзка с § 2 от ДР на ДОПК законосъобразността на административния акт се преценява към момента на неговото издаване. Плащанията или прихващанията, осъществени след издаването на акта, представляват факти, относими към фазата на неговото изпълнение и погасяване, и подлежат на отчитане и уреждане в отделно производство по чл. 128 и сл. от ДОПК или при принудителното събиране, но не правят акта незаконосъобразен.
По изложените съображения оспореният АУЗД № 2932-2021-1 от 02.12.2021г. и потвърждаващото го Решение № СФД26-РД28-80 от 11.05.2026г. на Директора на Дирекция „Общински приходи“ при Столична община са изцяло законосъобразни, а подадената срещу тях жалба следва да бъде отхвърлена.
С оглед изхода на спора и на основание чл. 161, ал. 1, изр. второ и изр. трето от ДОПК, претенцията на административния орган за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна, поради което оспорващият трябва да бъде осъден да заплати на административния орган, защитаван в процеса от юрисконсулт възнаграждение в минимален размер от 66. 47 евро.
Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК, Административен съд София-град, Първо отделение, 63-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Г. Х., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [улица], ет. 4, ап. 12, срещу Акт за установяване на задължение по декларация по чл. 107, ал. 3 от ДОПК № 2932-2021-1 от 02.12.2021г., издаден от старши инспектор в отдел „Общински приходи – С./Т.“ при Дирекция „Общински приходи“ на Столична община, потвърден изцяло с Решение № СФД26-РД28-80 от 11.05.2026г. на Директора на Дирекция „Общински приходи“ при Столична община.
ОСЪЖДА М. Г. Х., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [улица], ет. 4, ап. 12, да заплати на Столична община разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение в размер на 66. 47 евро /шестдесет и шест евро и 47 евроцента/.
Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: